

Chương 117: Ông Hoàng Sát Gái

(Số từ: 3389)

Nguồn dịch: Eng

Trans: Tluc

12:02 PM 16/09/2025

Với Olivia, tôi và Adriana là những ân nhân cứu mạng của cô ấy. Nhờ chúng tôi đi theo, cả hai đã biết được những chuyện đang xảy ra và có thể gửi một lá thư nặc danh đến học viện Temple để báo tin.

Olivia sợ cha nuôi của mình nên cô ấy không thể tự mình làm bất cứ điều gì. Dường như cô ấy đã quyết định ở lại Temple để giải quyết mọi vấn đề của mình, bao gồm cả chuyện với cha nuôi.

Dù sao thì, cô ấy không chỉ gặp rắc rối với những chuyện cá nhân; cô ấy còn là mục tiêu của Thần Điện Hiệp Sĩ và các tín đồ của Ngũ Đại Thần Giáo. Tất nhiên, họ sẽ không thể động đến cô ấy chừng nào cô ấy còn là một học viên của Temple.

Dù gì đi nữa.

Vào thứ ba, sau giờ học, tôi và Adriana cùng đến phổ chính. Lúc đó Olivia có vẻ học hành rất chăm chỉ; cô ấy biết rằng trở thành một học viên Temple là con đường duy nhất để sống sót, nên cô ấy sẽ không tự mình gây ra bất cứ rắc rối lớn nào.

“Tụi mình sẽ phải chờ một chút. Cô ấy có nhiều tiết học hơn chúng ta mà.”

“Ừm, chắc vậy.”

Adriana và những thành viên khác của Grace không nghĩ rằng Olivia là kẻ phản bội chỉ vì cô ấy đã từ bỏ đức tin của mình. Họ thực sự bắt đầu hoài nghi niềm tin của chính mình sau khi nghe Olivia đã phải chịu đựng những gì và cô ấy suýt nữa đã phải trải qua những gì.

Chẳng lẽ tất cả mọi người trong Lớp Royal sẽ từ bỏ đức tin của họ?

“Dù sao thì, chị ấy làm thế nào trong câu lạc bộ vậy?”

“Chà, cô ấy không cầu nguyện nữa, nhưng vẫn đến.”

“Cũng tốt.”

Dù sao thì đó cũng không phải là nơi bắt buộc phải tuân theo đức tin một cách nghiêm ngặt, nên Olivia dường như vẫn muốn trở lại câu lạc bộ. Tuy nhiên, thật kỳ lạ khi một người đã từ bỏ tôn giáo của mình lại là hội trưởng của một câu lạc bộ tôn giáo.

Trong lúc chúng tôi đang giết thời gian gần trạm xe điện phố chính, chúng tôi đã sớm thấy Olivia bước xuống từ một chiếc xe điện.

“Ôi, Adriana, Reinhardt. Cả hai có phải đợi lâu không?”

“Không, tụi này cũng vừa đến cách đây không lâu đâu.”

Bộ đồng phục Lớp Royal của Olivia trông thật đẹp, như thể nó được may riêng cho cô vậy. Đương nhiên, cô đã thu hút mọi ánh nhìn từ những người đi ngang qua.

Tôi không hề biết Olivia lại nổi tiếng đến vậy, nhưng dường như ai cũng biết cô nàng.

“Chúng ta đi thôi.”

Olivia nắm lấy tay chúng tôi và bắt đầu bước đi.

“T-tại sao bọn mình phải nắm tay...”

“Sao thế? Cậu không thích à?”

Không, chúng tôi không cần phải nắm tay thôi. Tôi không thích bởi vì nó cảm giác như cô đang nắm tay một người bạn trai chứ không phải một người bạn đâu?

Những ánh mắt sắc lẹm của tất cả các học viên đâm vào lưng tôi. Dường như họ đang nghĩ, “*Cái gì thế kia, sao thằng đó lại nắm tay Olivia?*”

“K-không... Không phải tôi không thích...”

“Vậy thì đi thôi!”

Cô thậm chí còn nháy mắt với tôi.

Cô làm thế có chủ đích! Tôi chắc chắn là cô đang làm điều đó có chủ đích!

Những cái nhìn chăm chăm của mọi người dường như còn nói hơn nữa.

Ba chúng tôi đến một nhà hàng mà Adriana thích và ăn mì Ý. Đó là một nơi khá tốt.

“Tôi... Tôi sẽ không gia nhập Thần Điện Hiệp Sĩ đâu.”

“Chà... Chắc cô bị bối rối vì tôi rồi. Tôi xin lỗi.”

“K-không... Cô đã trải qua nhiều điều tồi tệ hơn nhiều, tiền bối.”

Adriana cũng dường như đã từ bỏ ý định gia nhập Thần Điện Hiệp Sĩ. Việc đoàn trưởng đã thay đổi đã là một sự thật nổi tiếng, nhưng họ dường như không ngờ rằng nhóm sẽ thay đổi đáng kể. Hai cô ấy nói về rất nhiều điều khác nhau, và Olivia cũng thỉnh thoảng nói điều gì đó với tôi.

“Nhân tiện, chị nghe nói cậu có một Siêu Năng, Reinhardt. Có thật không?”

“Gì cơ? À, ừm... Phải, đúng vậy.”

“Cậu có loại Siêu Năng gì?”

Olivia dường như hỏi những điều đó vì cô rất ngạc nhiên khi tôi lại là một người sử dụng Siêu Năng.

“Chà, Siêu Năng đó được gọi là Tự Ám Thị...”

“Tự Ám Thị? Đó có phải là thôi miên bản thân hay thứ gì đó tương tự không?”

“Nó gần giống như vậy.”

“Nó có tác dụng gì?”

“Nó... Nó hơi... mơ hồ. Kiểu như, nếu tôi tự ám thị bản thân một cách nào đó, cơ thể tôi sẽ được tăng cường tương ứng, hoặc gì đó...”

“Hừm...?”

Đó là điểm yếu lớn nhất của Siêu Năng đó.

“Dù sao thì, nếu tôi tin rằng mình có thể chạy thật nhanh, thì cuối cùng tôi sẽ thực sự có thể chạy nhanh hơn... Đúng vậy.”

Tôi hơi ngại khi giải thích điều đó.

Nói rằng khả năng của tôi khiến tôi chiến thắng chừng nào tôi còn giữ vững tâm lý chiến thắng thì có hơi ngại ngùng!

“Khả năng của Reinhardt thực sự rất hữu ích lần này.”

“Ồ? Vậy sao?”

Adriana tiếp lời, kể cho Olivia nghe cách chúng tôi đi theo cô ấy và cách tôi tăng cường thính giác để nghe lén họ, sau đó chúng tôi quyết định giúp đỡ.

Đúng vậy, Siêu Năng của tôi chắc chắn đã đóng một vai trò trong đó.

“Ra là vậy. Cảm ơn cậu lần nữa, Reinhardt.”

“Ừm, không có chi...”

Olivia có vẻ hơi ỉu rũ sau khi nhớ lại những chuyện đó, nhưng rồi cô cảm ơn tôi.

“Chà. Có vẻ như chị không thể giúp được gì, Reinhardt.”

“Chị đang nói gì vậy?”

Olivia cười bên lên với tôi.

“Sau khi tốt nghiệp Temple, cậu phải cưới chị đây nhá?”

“Gì cơ?!”

“Khụ, khụ!”

Tôi thốt lên trước lời đề nghị bất ngờ của cô nàng, và Adriana ho một lúc với đôi mắt ngán lệ—dường như cô bị nghẹn thức ăn.

“Chị đang nói gì vậy?”

“Chị đã nhận được quá nhiều ân huệ từ cậu, nên sẽ là lịch sự nếu chị đền đáp lại những gì mình đã nhận được, bất kể giáo lý, đức tin và đạo đức.”

Olivia cười nhẹ nhàng. Chết tiệt, khuôn mặt đó thật sự là một mảnh khoe; tôi không thể cưỡng lại được. Cô có ý gì khi nói đền đáp lại tất cả những gì cô đã nhận được?

“Reinhardt, cậu đã cứu mạng chị, nên chị sẽ phải tặng cậu một thứ có giá trị tương đương với mạng sống của mình. Có công bằng không?”

Làm ơn đi.

Nếu cô cứ tiếp tục như vậy, mọi người có thể nghĩ cô nói thật mất.

“Dù sao thì, chị sẽ quên những người như tôi khi tốt nghiệp Temple thôi.”

Khi tôi nói với cô hãy ngừng nói nhảm, Olivia lắc đầu.

“Chị sẽ học cao học ở Temple, nên chị sẽ ở lại Temple cho đến khi cậu tốt nghiệp, Reinhardt. Chị sẽ đến thăm thường xuyên nha~.”

Chết tiệt.

Ban đầu, cô định gia nhập Thần Điện Hiệp Sĩ sau khi tốt nghiệp cấp cao trung, nhưng vì cô quyết định ở lại Temple trong một thời gian rất dài, cô gái đó sẽ ở đó cho đến khi tôi tốt nghiệp cấp cao trung.

Adriana nhìn người chị mà mình ngưỡng mộ tán tỉnh một cậu học viên năm nhất một cách tự nhiên. Khuôn mặt của cô hoàn toàn không có cảm xúc.

Có vẻ như cô muốn phủ nhận thực tại.

“Có chuyện gì vậy? Có phải cậu thích người khác không? Ví dụ như... Adriana?”

“Tiền bối!”

Có phải cô đang làm thế để thử tôi không? Adriana thốt lên với người chị của mình, bảo cô đừng nói nhảm. Dù cô ấy đã quyết định không gia nhập Thần Điện Hiệp Sĩ, Adriana vẫn phụng sự Thanh Khiết Thần Towan.

“Sao thế, Adriana? Thoải mái lên, thoải mái lên và tự nhiên hơn đi, như tôi này.”

“T-tôi không làm đâu!”

Olivia cũng đang cố làm bại hoại Adriana.

Cô đã trở thành một kẻ dị giáo hoàn toàn và buông bỏ mọi vấn đề xung quanh mình.

Nếu cô bị một thẩm vấn viên dị giáo bắt và đưa ra xét xử, cô sẽ không thể nói được gì.

Dường như Olivia trở nên khá gần bó với tôi và Adriana.

Adriana vốn đã thân thiết với cô ấy, nhưng họ dường như còn thân mật hơn sau vụ việc đó. Rồi đến tôi—dường như cô ấy thấy phản ứng của tôi rất thú vị, nên cô ấy cứ tiếp tục trêu chọc tôi.

Nhìn thấy cô tán tỉnh một cách không kiềm chế như vậy, tôi tự hỏi làm thế nào cô có thể chịu đựng được cho đến nay.

Tôi không biết Adriana cảm thấy thế nào về chuyện đó, nhưng tôi là đàn ông, nên tôi cảm thấy như mình sắp phát điên mỗi khi cô đột nhiên ôm tôi hoặc tự nhiên nắm tay tôi. Thay vào đó, tôi cảm thấy như cô chỉ đang đùa giỡn với tôi chứ không hề xem tôi là một người đàn ông. Đó chắc chắn là lý do tại sao cô có thể hành động mà không chút do dự như vậy.

Phản ứng của Harriet rất hay, nên tôi cứ tiếp tục trêu chọc cô ấy.

Đó là cảm giác khi ở vị trí của cô ấy. Tôi cảm thấy như mình sắp chết.

Không, nói đúng hơn, tôi không đơn giản là ghét nó. Thay vì ghét, tôi cảm thấy phức tạp về nó.

Bởi vì nếu tôi nói, “Thực ra em yêu chị!” thì cô chắc chắn sẽ nói điều gì đó như, “Chị xin lỗi... chị không nghĩ cậu sẽ coi chuyện

này là nghiêm túc. Xin lỗi, chị đã làm cậu tổn thương nhiều rồi ha...?”

Tôi có thể thấy diễn biến đó xảy ra rõ như ban ngày. Tôi không bao giờ có thể bị lừa bởi những điều đó.

“Hôm nay rất vui. Hẹn gặp hai đứa ở câu lạc bộ.”

“Vâng vâng...”

“Chúc thượng lộ bình an...”

Tôi cảm thấy như mình bị hút hết linh hồn, còn Adriana lại nhìn chăm chăm về phía trước một cách ngốc nghếch vì một lý do khác. Có lẽ cô như vậy vì cô thấy người chị mà cô vô cùng ngưỡng mộ thể hiện khía cạnh đòi bại của mình suốt cả ngày.

“Tôi cảm thấy như một món đồ chơi...”

“Tiền bối... Sao có thể chịu đựng được lâu như vậy?”

Adriana dường như ngưỡng mộ Olivia vì đã cố gắng kiềm chế tính cách đó của mình trong một thời gian dài như vậy.

Dù mâu thuẫn giữa Thần Điện Hiệp Sĩ và Hoàng gia vẫn chưa được giải quyết, nhưng Olivia sẽ ổn cho đến lúc này. Tôi không gia nhập ‘Grace’—tôi đã giành được sự tin tưởng của các thành viên mà không cần phải ghi tên mình vào danh sách, nên chẳng có gì thay đổi cả.

Tôi không muốn nhồi nhét thêm nhiều thứ vào lịch trình của mình. Tất nhiên, khi những đàn chị trong Grace nhìn thấy tôi, họ sẽ chào tôi, đặc biệt là Olivia, người cảm thấy rất vui khi trêu chọc tôi. Ngay khi nhìn thấy tôi, cô sẽ hành động rất thân mật.

Cô sẽ làm những điều như đột nhiên đến gần và ôm tôi hoặc vuốt tóc tôi rồi bỏ đi mà không nói một lời nào. Ngay cả việc cô hôn lên má tôi cũng là chuyện thường ngày.

Một con vật cưng hoặc một món đồ chơi.

Đó là vị trí của tôi.

Điều rắc rối hơn nữa là cô sẽ làm những điều đó bất kể có người khác ở xung quanh hay không.

Mọi thứ đã diễn ra như vậy.

“...”

Những người hoàn toàn không biết tôi thường nhìn tôi với vẻ mặt dường như đang hỏi, “Tên khốn này làm cái gì vậy?”. Họ thậm chí không thể chạm vào tay cô trong khi tôi không cần phải làm gì để được đối xử như vậy.

-Dù hănh giả vờ không làm những điều này, nhưng hănh có thực sự tán tỉnh mọi phụ nữ mà hănh gặp không?

-Đúng vậy.

-Cái lẽ gì thốn? Tại sao tên khốn đó lại thân thiết với tất cả các cô gái vậy? Ngay cả với các đàn chị, dù hănh có một tính cách dơ bẩn như vậy.

-Hănh chỉ tử tế với các cô gái thôi. Không giống như cách hănh đối xử với chúng ta.

Những người biết tôi, chủ yếu là các bạn nam trong lớp tôi, bắt đầu bàn tán về tôi.

Tôi muốn nói điều gì đó, nhưng tôi không thể thực sự phản bác bất cứ điều nào trong số đó vì về mặt kỹ thuật, nó là sự thật.

Cuối cùng, Bertus là nam sinh duy nhất mà tôi có vẻ thân thiết ở Lớp A.

Và sau khi tôi thân thiết hơn với Ellen, Harriet, Charlotte và Adriana, tôi đã trở nên thân thiết với Olivia, một người chị lớn hơn nhiều.

Tôi biết rõ nhất rằng họ sẽ không nghe bất cứ điều gì tôi nói trong tình huống đó.

“Này, ừm... Reinhardt.”

“...Gì vậy?”

Kono Lint đến gần tôi và lú lo.

“Bí mật của cậu... là gì vậy?”

Bên cạnh những lời bàn tán đó, còn có một người muốn tôi truyền lại ‘bí quyết’ của mình cho cậu ta.

Đó là thứ năm. Thời gian cho các lớp học chung của chúng tôi.

Trong giờ nghỉ ngắn trước bữa trưa, khi tôi đang ngồi yên lặng bên ngoài tòa nhà lớp học chung, Kono Lint đột nhiên đến gần tôi.

Cậu thì thầm với tôi như thể đang hỏi xin tin tức về ai đó.

Ngay cả những cậu bạn phía sau tôi, những người đã bàn tán về tôi, cũng nín thở chờ đợi câu trả lời của tôi—mặc dù họ giả vờ như không quan tâm.

Họ không thể chịu đựng được tôi, nhưng lý do cho điều đó có thể là vì họ ghen tị.

Dù sao thì họ cũng là con trai.

“‘Bí mật’ có nghĩa là gì?”

“Làm thế nào... Làm thế nào mà cậu chỉ thân với các cô gái.”

Từ ‘chỉ’ hơi xúc phạm, nhưng tôi không thể phủ nhận.

Bí quyết để thân thiết với các cô gái.

“Tôi thực sự không biết.”

Tôi thực sự không biết. Trong trường hợp của Harriet, ban đầu tôi thực sự chỉ trêu chọc cô ấy. Harriet vẫn “Hứ!” hoặc “Chặc!” khi nhìn thấy tôi.

Ellen và tôi chỉ tình cờ tham gia cùng một lớp học, và thành thật mà nói, chúng tôi chỉ trở nên thân thiết hơn sau khi ăn cùng nhau. Bởi vì chỉ có Ellen và tôi mới đi ăn, ngay cả giữa các bữa ăn.

Về Charlotte, ban đầu cô ấy đã đe dọa tôi. Sau đó, mọi thứ bắt đầu diễn ra theo một chiều hướng điên rồ này sang chiều hướng điên rồ khác, và tôi trở thành một thứ gì đó giống như một người đưa thư cho Charlotte và ‘Valier’. Vậy thôi.

Ấn tượng đầu tiên của Adriana về tôi cực kỳ tệ. Cô ấy đã nghĩ rằng một ngày nào đó tôi sẽ bị cấm đầu xuống một sàn bê tông, nên cô ấy đã đến gần tôi để ngăn tôi làm những điều ngu ngốc, đơn giản vì cô ấy là một người tốt bụng.

Trường hợp của Olivia hơi đặc biệt, nhưng mọi chuyện đã xảy ra một phần vì Adriana, nên tôi thực sự không có ý định để nó xảy ra.

Thành thật mà nói, tôi thực sự không có ý định thân thiết với bất kỳ cô gái nào mà tôi thân thiết.

Vậy thì, làm thế nào tôi có thể trả lời một câu hỏi như, “Làm thế nào để thân thiết với các cô gái?” Đơn giản, tôi không thể trả lời. Tôi cũng không có manh mối nào.

Kono Lint dường như nghĩ rằng tôi không trả lời cậu vì tôi không muốn nói, chứ không phải vì tôi thực sự không biết.

“À, bất cứ thứ gì cũng được, nên làm ơn hãy nói cho tôi một cái gì đó đi?”

Trong số ba anh em vô dụng, Erich và Cayer là những người có tính cách dở tệ; tuy nhiên, Kono Lint chỉ giống họ về năng lực. Kono thực ra không tệ đến thế—cậu chỉ rất quan tâm đến các bạn nữ cùng lớp.

Sự kiên trì của cậu thực sự là một thế lực đáng gờm. Cậu thậm chí còn đến hỏi chính tên khốn điên rồ Reinhardt.

“Thế cậu muốn thân với ai, hả?”

“H-hả?”

Khi tôi hỏi cậu điều đó, cậu có vẻ ngượng ngùng. Hỏi cậu muốn thân với ai cũng gần giống như hỏi cậu thích ai vậy.

“Hừm... Thay vì quan tâm đến một ai đó cụ thể... T-tôi chỉ, ừm, hỏi... Thế thôi.”

Thay vì quan tâm đến một ai đó cụ thể, cậu trả lời khá mơ hồ. Một câu trả lời được mong đợi vì đó là loại người của cậu ta.

Tôi không phải là một chuyên gia hẹn hò, tôi thực ra vẫn còn độc thân, nhưng tôi vẫn bằng cách nào đó kết thúc trong tình huống này!

Tên khốn đó đang nói chuyện với sai người rồi. Tôi có thể hành động như vậy trước mặt những cô gái đó vì họ không hơn gì những đứa trẻ đối với tôi, và tôi đối xử với họ như vậy. Tôi không thể làm được gì trước mặt một người phụ nữ trưởng thành như Olivia.

Tôi thực ra là một người hoàn toàn khác trước mặt những người phụ nữ trưởng thành. Tôi chỉ thoải mái với các bạn cùng lớp vì họ là những đứa trẻ...

Hả?

Có phải là như vậy không?

“...Cậu không thể đối xử với họ một cách thoải mái hơn sao?”

Tôi không xem họ là phụ nữ, nên tôi có thể đối xử với họ như bất kỳ người nào khác. Có phải đó là cách đúng không?

“Thoải mái hơn?”

“Đúng vậy, tên khôn. Nếu cậu tiếp cận họ với những ý định kỳ lạ, thì điều đó quá rõ ràng. Hãy cứ bỏ trống bộ não và nói chuyện với họ.”

“Bỏ trống bộ não?”

“Nếu cậu đói, hãy cứ mời họ đi ăn cùng.”

Đó là những gì đã xảy ra với Ellen.

“Nếu cậu có điều gì muốn nói, hãy cứ nói ra. Đừng ngập ngừng.”

Đó là những gì đã xảy ra với Harriet.

“Nếu cậu nghĩ họ cần giúp đỡ, hãy cứ giúp họ.”

Dù hơi khác một chút, nhưng đó là những gì đã xảy ra với Charlotte.

“Cứ làm như vậy. Nếu nó không suôn sẻ, thì nó không suôn sẻ thôi. Không có gì to tát cả. Chẳng phải họ sẽ cảm thấy miễn cưỡng khi gần gũi với cậu hơn nếu cậu tỏ ra lo lắng và không chân thành sao?”

Tôi không biết điều đó có đúng không.

Đó là cách đối với tôi.

“Q-Quaoooo... Vậy ra là như vậy...?”

Tuy nhiên, Kono Lint đang coi lời nói của tôi một cách nghiêm túc, như thể tôi là một chuyên gia tình yêu đang giải thích một chiến lược bí mật cho cậu ta.

Tôi cảm thấy như mình lẽ ra nên im miệng.

(Mọi người có thể ủng hộ tui có động lực ra chương nhé và có thể đọc tiếp tại Wattpad trước một chương với id tên @Tienlucc.)

THẤY HAY CÁC BẠN CÓ THỂ ỦNG HỘ TÔI QUA:

BIDV | **VietQR**

NGUYEN TIEN LUC
6910814828
BIDV - CN DONG THAP PGD MY THO

Nguyễn Tiến Lực
SĐT: *****550

QR Nhận Tiền

Nhận tiền từ mọi Ngân hàng và Ví điện tử

mo mo | **VietQR** |

Thanks For Reading